

**A kongresszusi irányelvek vitája a vezetőségválasztó taggyűléseken**

# Nemcsak szavakban

A Belvárosi I. pártalapszervezet jelenlegi összetételében alig egy éves. Egy nagyobb létszámú alapszervezet osztódott két részre: a jobb munka érdekében, önálló vezetőséggel. Létszáma azóta már ismét meghaladja a 200-at, s a nyugdíjasok folyamatos átjelentkezéssel tovább szaporodik. Jellege: területi; feladatai nagy vonásokban a többi pártalapszervezetével azonosak: a központi és helyi határozatok végrehajtásának segítése, biztosítása. Tevékenységének formája: sajátos. Egészen az, mert nem kötődik egyetlen termelőüzemhez, intézményhez, vagy hivatalhoz —, s mégis minden, a területen létező hivatal (tanács, posta, közlekedés stb.), intézmény (színház, mozi, művelődési otthonok, klubok), kereskedelmi hálózat és társadalmi szervezetek munkájában részt vesz. Küldötteleivel, aktivistáival átszövi a város e központi részét. Tagjai közt országgyűlési képviselők, tanácsstagok, népi ülnökök, társadalmi ellenőrök, önkéntes rendőrök, munkások vannak, és nagyon sok öreg harcos.

A munka más területein már kipróbált, csak életében koros, csak testében betegesebb, mindenre éber figyelő harcosok fáradhatatlan csoportja ez — itt, ott egy-egy fiatal. Nem különös csoda tehát, hogy a kongresszusi irányelvek vitájában nem utcák, házak, de ország s világ problémái szerepeltek és ha néhol a szenvedély vagy az egyértelműre való törekvés nyersebb hangot is kapott, a szándék tiszta maradt.

A tagok között sok a beteg, a magával tehetetlen öreg kommunista, széles bizalmi hálózat biztosítja a rendszeres kapcsolatot. Gyakoribb itt a temetés, mint a tagfelvétel. Utánpótlást a nyugdíjasok jelentenek. 63 tag kapott felmentést betegsége miatt —, s ebből 11 mégis eljött, hogy részt vegyen a határozatok megbeszélésében. Talán nem lesz hiba, ha a taggyűlésről adott beszámolókat ezek előrebocsátásával kezdjük.

Tombác Imre elnöki megnyitóját Lakó Ferenc, az alapszervezet titkára fűzőtt gondolatébresztő bevezetést a kongresszusi irányelvek vitája elé, majd a Szervezeti Szabályzat módosításának szükségességét, s a lényesebb módosításokat ismét Tombác Imre ismertette.

Az MSZMP városi bizottságát Ludányi István képviselte, aki a vitában is részt vett.

A vita egyébként nem is volt vita, a taggyűlés a kongresszusi irányelveket és a Szervezeti Szabályzat módosítását általában és részleteiben elfogadta. Két egyéni javaslatot jegyzőkönyvileg és továbbításra tudomásul vett, számos hozzászólás foglalkozott viszont a gyakorlati megvalósítással, annak lehetőségeivel. S itt ezekből idézünk kommentár nélkül.

Az alapszervezet tagjainak helyzetéből fakad, hogy a konkrét termelő munka kérdéseivel kevesebbet, a takarékoság, a közös vagyon védelme és megbecsülése, a közbiztonság, a szolgáltatások javítása, a közművelődés, kulturáltabb magatartás és az éberség kérdéseivel lényegesen többet foglalkoztak: — „Türhetetlen állapot,

hogy amikor a takarékoság nemzetgazdasági szempontból oly fontos szerepéről beszélünk, fél vekni kenyerekkel vannak tele a szemetes kukák. Hathatósabban meg kell vizsgálni ennek okát, jelentősen javítani a kenyérminőségét, tartósságát, mert az emiatt kidobott milliók is a mi zsebünkbe mennek. — Beszélünk, beszélünk és ma sem tudtuk elérni, hogy a parkok, közterek fái, berendezéseit megóvjuk a vandál rongálótól, jelentős pénzeszegeket, társadalmi munka eredményét viszi el ez is évről évre. — Határozottabb gazdasági, szervezési intézkedésekkel kell oda-hatni, hogy termelőüzemeink valóban minőségi munkát végezzenek és követeljenek kollektívájuktól, hogy annak bel- és külföldön egyaránt olyan értéke legyen, amely a személyi, csoport- és közösségi, de a szocialista országok közösségi érdekeinek is megfeleljen. Az a gyakorlat, amely sok helyen a csoportterék túlhajtásával a termelést egyedül a primum, nyereségrészesedés biztosítása érdekében rendeli alá, még a külföldön való olcsóbb értékesítés árán is, olyan öncsalás, amely a dolgozók zsebére üt vissza. Különösen, ha tömegével veszünk az ezekért kapott valután értéktelen, bár drága bővít, kacatot. — Érthetetlen az is, hogy amikor olyan lényegesen fontos anyaggal, mint az olaj, a nyersolaj tisztításával számottevő megtakarítást érhetünk el, ez ma még csak egyetlen helyen az országban, a Volán keretein belül lehet kifizető! — 30 év nagy idő, nagyon sok eredménnyel dicsekedhetünk, még többet akarunk, tudunk és fogunk is elérni. Munkásosztályunk jól dolgozik és nem él rosszul, aki igyekszik, a dolgozók más rétegeiben is megtalálja a számítását. Parasztágunk végre valóban magának termel és jobban él, mint valaha is hitte. Ezt akartuk, így a jó. De képtelen helyzet, hogy a városok élelmiszer-ellátásában még mindig nem jelentenek konkurenciát a városellátó gazdaságok, termelőszövetkezetek a magántermelőkkel szemben. Nem elég erről beszélni, átgondoltan tenni kell. — Gazdasági vezetőinket döntő százalékban mi képe-

tük ki, becsületesek, felkészültek, a közönség érdekében kívánnak cselekedni. Mégis sok helyen döcög az üzemi demokrácia érvényesülése, a kollektív bölcsesség felszínre jutása akadékoskodik. Adjunk ehhez több segítséget! — Sokat tettünk a munkásművelődés, a tömeges művészi nevelése érdekében. Nemcsak szerveztünk, áldoztunk is érte. S akkor joggal háborodhatunk fel neves, nemegyszer művészeink felkészületlen, a hallgatóságot sértő és mélyen lebecsülő előadástjein, és keressük a mi korunkat, munkás életünket, élményeinket az irodalomban, képzőművészetben — és legalább annyira érthető formában, ahogyan az értéket mi magunk termeljük, illetve tettük, amikor ez volt a feladatunk. — Számos vállalatnál több a személygépkocsi, s valamennyinek külön sofőrje van, akik munkaidőjük jó részében csak várakoznak vagy a karbantartást végzik. Oldjuk meg ezt gazdaságosabban, hiszen szakképzett gépkocsivezetőinket a tömegközlekedés is nélkülözi. — A kispolgári magatartás most a közönyös-ségben is jelentkezik: ha mi szocialista módon élünk és dolgozunk, joggal követeljük fiaink ilyen szellemben való nevelését, és a még ma is másként gondolkodók felvilágosítását. A jövő tudatos tervezése nem ismerheti a közönyt! — A módszerekről, hogy mit mivel érhetünk, vagy értünk el — pl. az üzemi demokrácia alkalmazásával — a sajtónak konkrét helyzetek bemutatásával kellene írnia. A lehetőségek alkalmazására naponta kell nevelnünk ma is.”

Számos hozzászólás, vélemény, megannyi javaslat és vállalat hangzott el már a pártcsoportgyűléseken is, ide már csak összegezésük került. A téma is szélesebb volt (nemzetközi és belpolitikai, művészetpolitikai és kereskedelmi), mint amiről itt számot adtunk, de ennek feldolgozása, a feladatok megoldása a pártszervezet vezetőinek és tagjainak lesz jövőbeni teendője.

A 9 tagú új vezetőségben 6 nő dolgozik majd, Lakó Ferenc titkárral irányításával. A taggyűlés hangulata a biztosságot, hogy nem is akar-hogyan.

Andrássy Lajos

## Emléktáblát avattak

Harminc esztendője, 1945. január 20-án a fővárosi vízművek óvóhelyén kezdte meg a felszabadult főváros életre keltését a demokratikus városvezetés, élén a budapesti Nemzeti Bizottsággal. Az esemény színhelyén — Károlyi Mihály utca 12. számú ház falán — hétfőn, az évforduló alkalmából emléktáblát avattak.

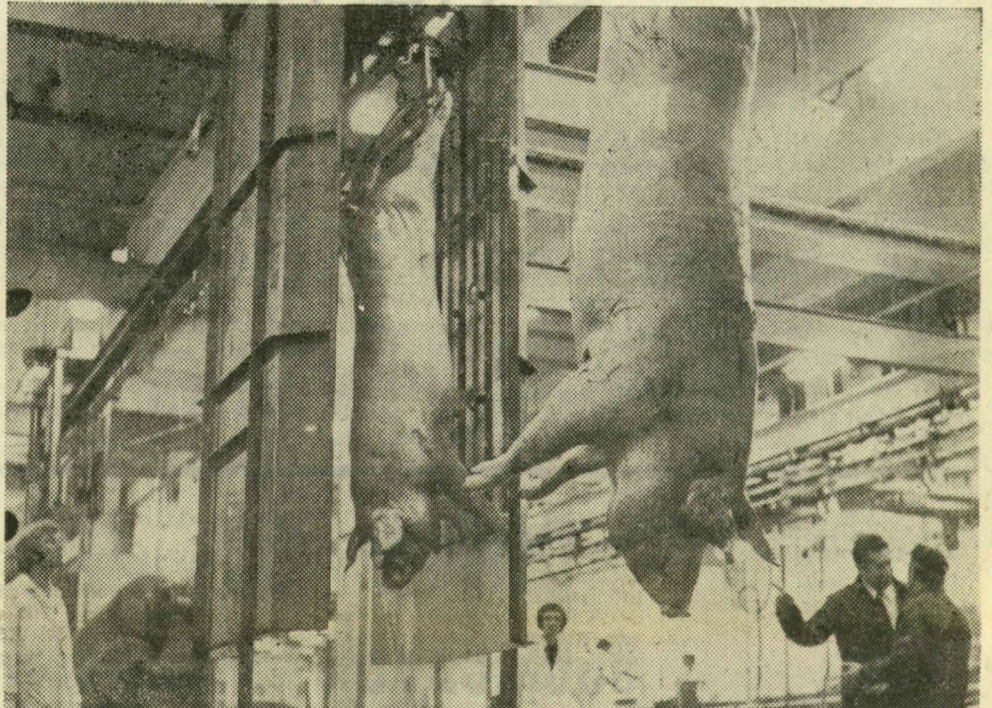
## Növekvő magyar-NDK árucseré

Bacsoni Jenő külkereskedelmi államtitkár és Gerhard Nitzschke, az NDK külkereskedelmi miniszterhelyettese hétfőn Budapesten aláírta az 1975. évi magyar-NDK áru-csereforgalmi jegyzőkönyvet. Az új jegyzőkönyv, az 1974. évi árucseréhez viszonyítva, 1975-re mintegy 15

százalékos emelkedést irányoz elő, amely jelentősen meghaladja a hosszú lejáratú megállapodás 1975. évre vonatkozó előírányzatát, és megközelíti a 800 millió rubelt. Az emelkedő árucseréhez hozzájárul a KGST-országok komplex programja által kitűzött feladatok teljesítésénél.

## A húsipar rekonstrukciója

# Új, automatizált vágóhíd Szegeden



Függőpályán a sertések az új vágócsarnokban.

Mint a ruhák a szekrényben, vállfákon, úgy csüngnek a sertések sorban, egymás után, s haladnak mind előbbre. A szegedi vágóhíd új sertésvágó csarnokában vagyunk, Miklós József művezető mutatja be a technológiai sorrendet. Elindulunk ott, ahol az élő sertéseket hajtják fel, s távoznak az üzemből a szalag végénél, ahol a zsírüzembe megy a „fehéráru”, hűtőbe a hús. A művezető elmondja, hogy az új vágóvonalon lényegesen magasabb a termelékenység, mint a régi csarnokban. Az emberi munkaerő igénybevétele egyharmadára csökkent, hiszen a sertést nem kézzel továbbítják, majdnem mindent elvégzik a gépek. A szalag mozgási sebessége állandó, a munkás is viszonylag egy-

adott helyen dolgozik, a függőpályán sorra jönnek eléje a sertések. A munkásművelétek között nincs fennakadás. Többek között ez eredményezi, hogy akár 4-500 darabban is fölülmúlhatják a régi vágóhíd napi teljesítményét. Hozzájárul a termelékenység emelkedéséhez a vágóhidra jellemző munkásmagatartás. Az emberek érzik felelősségüket az ország lakosságának húselállításában, ennek megfelelően dolgoznak.

Ezt a gondolatot vetette föl Kiss János húsipari szakmunkás is, az „Ifjúság” szocialista brigád vezetője. Fiatal kora ellenére több mint egy évtizede dolgozik a vágóhídon, a régi technológia idejében tanulta a szakmát. Véleménye szerint a munkások szakértelme, fizikai erőnléte itt is döntő, éppen azért, mert a sertések folyamatosan, állandó sebességgel haladnak a pályán. Ez a fegyelemre is jó hatású. Senki se teszi meg mellette dolgozó társával, hogy hosszabb időre kilépjen a sorból, hiszen ezzel mások munkája válna lehetetlenné. Kiss János a többi brigád véleményét is tolmácsolta, amikor azt mondta, ez a környezet megnyugtatóan hat rájuk. Megfelelő a világítás, nincs zsúfoltság. A falak kék csempéje kellemes a szemnek, tisztább az egész csarnok. Semmi pénzért se menének vissza a régi vágóhídra. Igaz, már nem is lehetne, hiszen lebontották.

A vágócsarnok végén a sertésekről lefejtett, „zsír-akvalót” továbbítja egy szalag a zsírüzembe. Persze, nem lesz mindenből zsír. Az itteni munkásműveletről Bényi László művezető adott tájékoztatást. Itt döntik el, melyik részből lesz szórt szalonna, mi kerül át a húsüzembe, s mit olvasztanak. Ez a zsírüzem nem is hasonlít a régire. Ott 150 fokon,

nyitott üstökben olvasztottak. Itt maximum 105 fokon, zárt rendszerben történik ugyanez, egy ALFA-LAVAL nevű mindentudó berendezés segítségével. Várják a csomagoló automatát, ami félkilós adagokat bocsájt majd ki.

A zsírüzemben Szélpál József csatlakozik hozzánk, aki harminchétféle dolgozik a vágóhídon, idén már nyugdíjba megy. Munkahelye mindig a zsírüzem volt. Nincs olyan munka, amit ne kóstolt volna meg a hosszú idő alatt, kiváló ismerője tehát ennek a területnek. Nagyon jól emlékszik a szorgalmas kis csacsira, ami annak idején felváltotta az embert a zsírakvalót hordó kiskocsi előtt. Az is más volt, mint kézi erővel fuvarozni egész nap a vágócsarnok és a zsírüzem között. A hús- és zsírcsomagokat a hasukon cipelték, nagyon nehéz fizikai munka volt. Ez a csodaszép, automatizált üzem nem hasonlítható össze a régivel. Szélpál József csak azt sajnálja, hogy nem indult meg ez a nagyszabású rekonstrukció hamarabb. Sok fáradságtól, erőlködéstől mentette meg az embereket.

Új az öltöző, fürdő, konyha és étterem is. Munkásgyűléseken megbeszéltek, hogy mindenkinek érdeke a szép, korszerű létesítmények, berendezések társadalmi védelme. Vigyáznak is mindenre, az öltözőszekrényekre, a rendre, a tisztaságra. Igényelték a jobb szociális körülményeket, de meg is becsülik.

A dolgozók magukénak érzik a munkahelyüket — ezt már az építkezéseknél is bizonyították —, nem sajnálják tehát ötleteiket sem, újabb erőfeszítésekre képesek azért, hogy még jobban menjenek a dolgok.

# Végső búcsú Ék Sándortól

Hétfőn a Mező Imre úti temetőben nagy részvétellel temették el Ék Sándor Kossuth-díjas kiváló művészt, a párt, a magyar és a nemzetközi forradalmi munkásmozgalom régi, kiemelkedő harcosát. A temető fedett disztravatalozójában koporsója mellett disz-orséget állt az MSZMP KB és a kormány több tagja, a Kulturális Minisztérium, a Magyar Partizán Szövetség, a Magyar Képzőművészeti Főiskola tanárai, dolgozói, hallgatói nevében dr. Nemes László tanácsvezető tanár búcsúzott az elhunyt kollégától és jó barátától. A tanítványok gyászát, akik Ék Sándorban mindig őszinte barátot és segítő társat találtak, Csohány Kálmán grafikusművész fejezte ki. A gyászbeszédet után Ék Sándort a munkásgyászinduló hangjai közben helyezték örök nyugalomra a temető tudós-és művészparcellájában. A sírt elborították a kegyelet és a megemlékezés virágai. A temetés az Internacionálé hangjaival végződött. Ék Sándor nevét a munkásmozgalom panteonjában is megörökítik.

„nemzedékem ifjúságával kezdődött a győzedelmes szocializmus új történelmi korszaka.” Művész volt, aki egész életművével példázta: nem csökkentti, sőt növeli az alkotó rangját, ha művészetét a forradalomnak rendeli alá. Kiss István Kossuth-díjas szobrászművész a Magyar Képzőművészek Szövetségének utolsó üdvözlését tolmácsolta. A Képzőművészeti Főiskola tanárai, dolgozói, hallgatói nevében dr. Nemes László tanácsvezető tanár búcsúzott az elhunyt kollégától és jó barátától. A tanítványok gyászát, akik Ék Sándorban mindig őszinte barátot és segítő társat találtak, Csohány Kálmán grafikusművész fejezte ki. A gyászbeszédet után Ék Sándort a munkásgyászinduló hangjai közben helyezték örök nyugalomra a temető tudós-és művészparcellájában. A sírt elborították a kegyelet és a megemlékezés virágai. A temetés az Internacionálé hangjaival végződött. Ék Sándor nevét a munkásmozgalom panteonjában is megörökítik.